

Sygn. akt II PK 273/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa P. K.

przeciwko D. Sp. z o.o. w O.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt VII Pa 35/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda P. K. na rzecz pozwanego D. Spółki z o.o. w O. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 marca 2014 r. Sąd Okręgowy, Sąd Pracy we Wrocławiu oddalił apelację powoda P. K. od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 12 grudnia 2013 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko D. Sp. z o.o. w O. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że do rozwiązania łączącej strony umowy o pracę doszło na zasadzie porozumienia stron z dniem 15 stycznia 2013 r., a złożone powodowi następczo oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy nie mogło zatem wywołać zamierzonego skutku, gdyż stron nie łączyła już umowa o pracę.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 132 § 1 k.p.c. przez uznanie przez Sąd drugiej instancji za zgodne z prawem działanie Sądu Rejonowego polegające na niewydaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2013 r. zarządzenia o zwrocie stronie pozwanej odpowiedzi na pozew pomimo jej wniesienia z naruszeniem powyższego przepisu, art. 168 § 1 k.p.c. i art. 169 § 1-3 k.p.c. przez przyjęcie, że zezwolenie na złożenie na rozprawie odpowiedzi na pozew i doręczenie jej odpisu powodowi stanowiło uwzględnienie wniosku o przywrócenie terminu, który nie został nigdy złożony, art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy co do meritum i całkowite pominięcie zarzutów zgłoszonych w apelacji oraz art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez bezpodstawne pominięcie części zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, która wynika ze sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami art. 132 § 1 k.p.c. i art. 168 k.p.c. oraz art. 169 k.p.c., których naruszenie doprowadziło do wydania wyroku w sprawie, w której należało odpowiedź na pozew zwrócić i wydać wyrok uwzględniający powództwo, co doprowadziłoby do korzystnego dla powoda rozstrzygnięcia.

W ocenie skarżącego oczywista zasadność skargi wiąże się również ze sprzecznością zaskarżonego orzeczenia z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący podniósł bowiem, że Sąd drugiej instancji w sposób mechaniczny przeniósł motywy rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji do swojego orzeczenia i nie odniósł się merytorycznie do żadnego z zarzutów apelacji, co pozostaje w sprzeczności z merytorycznym charakterem postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w

przypadku jej przyjęcia o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063).

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna, która nie stawia zarzutów naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), jednocześnie pomija, że dopuszczalne zarzuty podstawy procesowej mają znaczenie, gdy uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), a więc na zastosowanie prawa materialnego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678 oraz z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811). Brak zatem w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia prawa materialnego i ograniczenie podstawy procesowej tylko do zarzutów, które zasadniczo z modelem skargi kasacyjnej są sprzeczne z reguły nie uzasadnia jej wniosków (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 25 września 2008 r., II UK 5/08, LEX nr 784941). Utrwalony jest także pogląd, że skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, LEX nr 1222170 oraz z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932).

Przenosząc powyższe argumenty na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że złożona skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, gdyż przesłanka ta została nieprawidłowo oparta we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jedynie na naruszeniach przepisów prawa procesowego, z których część dotyczy postępowania pierwszoinstancyjnego i była już podnoszona także w apelacji, a ewentualne naruszenie pozostałych nie jest możliwe do stwierdzenia bez głębszej analizy sprawy, a należy ponadto pamiętać, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi jeszcze wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/13, LEX nr 1463900).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).